

Олег Зинич

Переписуються сторінки історії. Забувається все старе і здобувається щось нове. Хтось робить грандіозне відкриття і нащадки Адама втішаються своєю геніяльністю та міццю :„ А може справді станемо такі як Бог?!” Народжується ідея власної неперевершености. Звідкись несеться голос : „Бог помер!” Але це ілюзія...

Людство постійно йде, впевнено крокує східцями історії, тягнучи за собою давно знайомого всім „возика” з дивною назвою – „науково-технічний прогрес”. Проте куди б він не завертав, завжди ті, що тягнули його, зустрічали присутність Бога. І, навіть, коли хтось казав, що Його нема, – Світло відповідало:„ Я той, хто є”[Вих. 3, 14]. Ось свідчення науковців, вчених мужів, які пізнали, що Бог є!

Ісаак Ньютон (1642-1727): „Таке витончене поєднання Сонця, Планет і Комет не могло статися інакше, як за наміром і владою могутньої та премудрої Істоти, яка... керує усім світом не як душа світу, а як Володар Всесвіту. Бо... від сліпої необхідності природи, яка скрізь і завжди одна і та сама, не може відбуватися зміна речей”. І ще: „Чи було збудоване око без розуміння оптики, а вухо без знання акустики? Яким чином рухи тіл підпорядковуються волі і звідки інстинкт у тварин?... І якщо Він вчинив так, то не слід філософії шукати інше походження світу або покладати, що світ міг виникнути з хаосу лише за законами природи...”

Йоган Медлер (1794-1874), німецький астроном: „Справжній природодослідник не може заперечувати Бога, бо хто так глибоко, як він, зазирає до Божої майстерні і має нагоду подивляти вічну Премудрість, той мусить покійно прихилити коліна перед діяльністю найвищого Духа”.

Артур Едінгтон (1882-1944), англійський астроном: „Захоплення величчю творіння, збагнення мистецтва, туга за Богом підносять душу, яка шукає в цьому втамування глибокої потреби своєї природи. У нас самих знаходиться оправдання цього устремління. Воно проявляється у могутньому інстинкті, який пробуджується в нас разом із нашою свідомістю, у внутрішньому світі, дарованому Вищою Силою”. І ще: „Матеріалізм і детермінізм, ці два домашні божки ХХ ст., що вірили, нібито світ можна з’ясувати механічними чи біологічними поняттями, як добру машину, в якій один зубець приводиться в рух іншим зубцем, – внаслідок досягнень новітніх наук мусять бути відкинуті... Сучасна наука найочевидніше приводить нас до Бога”.

Алесандро Вольта (1745-1827), італійський фізик: „Я вивчав основи віри, читав книги оборонців віри та її противників, обдумував усе, що свідчило за віру і проти неї. Так отримав я найсильніші докази, щоб переконати розум... Я не соромлюсь Євангелії”.

Андре Ампер (1775-1836), французький фізик: „Яким великим є Бог і яким дрібним перед Ним є наше знання».

Ганс Ерстед (1777-1851), датський фізик: „Усяке ґрунтовне дослідження природи закінчується визнанням існування Бога”.

Антуан Бекерель (1852-1908), французький фізик: „Мої дослідження самі привели мене до Бога”.

Роберт Мілікен (1868-1953), американський фізик: „Наукових підстав для заперечення віри немає. Якщо хтось не може поєднати одне і друге, то причина є лише в ньому самому. Наші наукові здобутки є такі великі порівняно із знаннями, що їх мало людство сто років тому. Але в порівнянні з тим, чого ми ще не знаємо, вони є мізерні, майже ніякі. Люди, які мало знають науку, та й люди, які мало знають про релігію, можуть сперечатися, а слухачі можуть думати, що це наука сперечається з релігією, тоді як насправді тут зійшлися лише два види неуків”.

Артур Комптон (1892-1967), американський фізик, Нобелівська премія 1927 р.: „Наука не лише не є суперечною з релігією, але на наших очах вони стають союзниками. Глибше пізнаючи природу, ми ближче знайомимося з Богом Природи і з тою роллю, яка нам призначена в Його космічній драмі”.

Макс Планк (1858 -1947), німецький фізик, Нобелівська премія 1918 р.: „Релігійній людині Бог даний безпосередньо і первинно. З Нього, Його всемогутньої волі походить все життя... Хоча Він і непізнаваний розумом, та, однак, проявляє себе і за допомогою релігійних символів, вкладаючи своє святе послання в душі тих, хто, віруючи, покладаються на Нього”.

Альберт Ейнштейн (1879-1955), Нобелівська премія 1921 р.: „Вірую в єдиного Бога і з чистим сумлінням можу сказати, що ніколи не відчував симпатії до атеїстів. Людство без релігії перебувало б у варварському стані свого розвитку... Релігії, мистецтва і науки – це три вітки одного дерева. Усі ці устремління спрямовані до облагороджування життя людини, до того, щоб вивести індивідуум зі сфери суто фізичного існування у сферу свободи». І ще: „Кожний серйозний природодослідник повинен бути якимось чином людиною релігійною. У безконечному універсумі проявляється діяльність безконечно досконалого Розуму. Звичайне уявлення про мене як про атеїста – велика помилка. Якщо це уявлення про мене як про атеїста взяте з моїх наукових праць, то можу сказати, що моїх робіт не зрозуміли”.

Альфред Кастлер (1902-1988), французький фізик, Нобелівська премія 1966 р.: „Я не можу зрозуміти світ без Творця, тобто без Бога”.

Огюстен Коші (1789-1857), французький математик: „Я – християнин. Це значить, що я вірую в божественність Христа, як вірували... майже всі великі астрономи і математики минулого. Мої переконання не є наслідком отриманих у спадщину забобонів, але глибоких досліджень”.

Ернст Сіменс (1816-1892), німецький інженер, засновник електротехніки: „Чим глибше ми осягаємо закони природи, тим скромнішими стають наші претензії, тим сильнішим є наше здивування перед безконечною Премудрістю, яка організовує універсум”.

Гульєльмо Марконі (1874-1937), італійський фізик і винахідник: „Я пишаюся тим, що я людина віруюча. Я вірю в силу молитви. Я вірю в молитву не лише як католик, а й як учений”.

Вернер фон Браун (1912-1977), німецько-американський фізик, конструктор космічних ракет: „Поширеною є думка, нібито в епоху космічних польотів ми вже так багато знаємо природу, що нам більше не потрібно вірити в Бога. Ця думка цілком помилкова. Лише нове звернення до Бога може врятувати світ від катастрофи, яка насувається. Наука і релігія – це сестри, а не вороги”.

Роберт Бойль (1627-1691), англійський хімік: „Справжній природодослідник ніде не може проникнути у пізнання таємниць творіння без того, щоб не відчутти перст Божий”.

Карл Лінней (1770-1778), шведський природодослідник: „Вічний, безмежний, всезнаючий

і всемогутній Бог пройшов мимо мене. Я не бачив його лицем до лица, але відблиск Божества наповнив мою душу безмовним здивуванням. Я бачив слід Божий у Його творінні, і що за сила скрізь, навіть у найдрібніших, найнепомітніших Його творіннях, що за мудрість! Що за невимовна досконалість!"

Густав Фехнер (1801-1887), німецький фізіолог: „У Бозі заспокоюється душа моя. Оскільки Бог живе, то й я живу. Бо лише Він має життя. Я не можу існувати, якщо Він не посприяє мені”.

Луї Пастер (1822-1895), французький мікробіолог: „Світ сміятиметься колись з глупоти нашої модерної матеріалістичної філософії. Бо ось я чим більше вивчаю природу, тим більше зростає моє здивування й остовпіння перед ділами Творця”. І ще: „Тому що я багато науково розмірковував, маю віру бретонського селянина, а якби думав ще більше, мав би віру бретонської селянки”.

Фр. Десауер (1881-1968), німецький біофізик: „Якщо протягом останніх 70-ти років на нас звалився шквал відкриттів і винаходів, то це означає лише, що Бог-Творець говорить з нами голосніше, ясніше, ніж коли-небудь у минулому”.

Леконта дю Ньюї (1883-1947), французький вчений: „Усі ті, хто бездоказово і систематично роблять зусилля витравити ідею Бога, здійснюють низьку й антинаукову справу. Я вступив у життя з модним на той час скептицизмом. Мені було потрібно 30 років праці в лабораторії, щоб переконатися, що мене свідомо обманули ті, в обов'язки яких входило мене просвітити, хоча б просто признатися в своєму незнанні. Я прийшов до такого переконання, вивчаючи біологію, і я переконаний, що неможливо ні одному вченому, якщо лише він не перебуває у стані засліплення та недобросовісності, не прийти до цього висновку... Якщо ми правильно розшифрували знамення часів, людство знайде своє спасіння лише в релігії, заснованій на глибокій християнській вірі, яка черпає життя у своїх початкових ідеалах, в релігії, усвідомленій в сучасних досягненнях науки... Ніколи ще за 2000 років існування Церкви до неї не зверталися з таким настирливим закликком, ніколи ще вона не мала такої можливості здійснити своє призначення – дати людству надію і вказати йому шлях життя”.

Підсумовуючи це далеко не все намисто імен вчених, які визнали, що Бог є, можемо сказати : „Його велич небо окриває, і земля Його повна слави”[Ав. 3,3]. Із наведених вище слів вже вкотре бачимо підтвердження: Бога неможливо пізнати розумом. Він відкривається сам у нашому серці через молитву, Святі Тайни, Літургію. Господь є завжди поряд з нами і звертається до кожного: „Я – Путь, Істина і Життя!” (Ів. 14, 6).

1. о. д-р Святослав Кияк. Апологетика. Івано-Франківськ 1997, с. 87 – 98.
2. Іван Климишин. Вчені знаходять Бога. Івано-Франківськ 2004, с.36 – 47.